

לְאַחֲזָאָה דְּאַלְהָא דְּלַחֲזֹן בְּרִשׁוֹ דִּישְׂרָאֵל לְמַעַבְדַּ בֵּיהּ
 דִּינָא ואח"כ ביום הרביעי הם הוציאו את הטלה לדין קרבן פסח לעיני כל מצרים, בכדי

להראות להם שיראתם נמצא ברשות ישראל בכדי לעשות בו דין.

הקב"ה ציוה שישליכו את עצמות יראתם בשוק לביוזין ודבר זה היה קשה
 למצרים מכל המכות שהכם הקב"ה ע"י משה הרעיא מהימנא

בְּגִין דָּא, (שמות יב) אַל תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא וּבִשַּׁל מִבֶּשֶׂל
 בַּמַּיִם כִּי אִם צָלִי אִשׁ רֹאשׁוֹ עַל כְּרָעָיו וְעַל קִרְבּוֹ,
 לְמַהְיֵי דִן בְּאִשׁ צָלִי, וּמִנִּי לְזִרְקָא לְגִרְמִיָּה דִּילִיָּה
 בְּשׂוּקָא בְּבִזּוּי' ומשום כך נאמר אל תאכלו ממנו נא וגו', דהיינו שבזה יראתם יהיה

נידון בצלי אש ועי"כ יראו אותו המצריים ויצטערו, ולכן ציום הקב"ה שישליכו את עצמות
 יראתם בשוק בדרך בזיון. וּבְגִין דָּא, (שמות יב) וְעַצֶּם לֹא תִשְׁבְּרוּ בוֹ
 ומשום כך נאמר 'ועצם לא תשברו בו' דהיינו שע"כ יכירו מצרים את יראתם ויצטערו.

וּמִנִּי לְיוֹמָא רַבִּיעָאָה, בְּתֵר דִּהּוּה תַּפִּישׁ ג' יוֹמִין קָשׁוּר,
 לְמַעַבְדַּ בֵּיהּ דִּינָא וכן ציום הקב"ה לאחר שהשה היה תפוס וקשור שלושה

ימים, אז ביום הרביעי יעשו בו דין. וְדָא קִשְׁיָא לֹזֵן מִכָּל מַכְתָּשִׁין
 דְּמַחָא לֹזֵן קִדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא, עַל יְדָא דְרַעֲיָא מְהִימְנָא
 ודבר זה היה קשה למצרים מכל המכות שהכם הקב"ה ע"י משה הרעיא מהימנא. וְלֹא

עוֹד, אֶלָּא דְמִנִּי דְלֹא לְמִיכָל לִיָּה בְּתִיאֻבְתָּא ולא עוד אלא

שציום הקב"ה שלא יאכלו את הפסח לתאבון בכדי שלא יאמרו מצרים שישראל נהנים
 מיראתם. וּמִיָּד דְּחִמָּאן גִּרְמוֹי בְּשׂוּקָא, וְלֹא יִכְלִין לְשׂוּבָא

הלימוד היומי

לִיה, דָּא קִשְׁיָא לֹון מְכָלָא וכן מיד שראו מצרים את עצמות יראתם מושלכים בשוק בבזיון מבלי יכולת להצילו, דבר זה היה קשה להם מכל דבר. וְלֹא עוֹד, אֵלָא דְּאִתְמַר בְּהוּ, (שמות יב) וּמִקְלָכֶם בְּיָדְכֶם, לְאִתְכַּפֵּיָא כָּל דְּחָלָן דְּמִצְרָאִי, תַּחֲזוּת יְדִיָּהוּ ולא עוד אלא שנאמר בקרבן פסח 'ומקלכם בידכם', ולא נאמר רומח או סיף וכיו"ב והוא להורות שאת יראתם לא צריך כלי מלחמה אלא רק צריך לרדותו בבזיון במקל ככלב, ובזה ייכנע יראת מצרים תחת ידכם. וּבְגִין דְּאִינְהוּ בְּכוֹרוֹת מִמֶּנָּן, כְּתִיב (שמות יב) וַיִּיָּהָה כָּל בְּכוֹר וּבְגַלְל שְׁמוֹל טְלָה הִנֵּקְרָא בְּכוֹר לְכָל הַמְּזֻלוֹת הוּא הִיָּה הַמְּמוֹנָה שֶׁל מִצְרַיִם, אִז לִכְן נֹאמַר 'וְהָ הִכָּה כָּל בְּכוֹר', וּמִשּׁוּם כִּךְ צִיוּם הַקִּב"ה לִשְׁחוּט דוּקָא טְלָה וְלֹא שָׂאָר בַּהֲמוֹת (הרמ"ז)♦

הַקִּב"ה צִיוּה לֹא לֵאכּוֹל חֶמֶץ שְׁבַעַה יָמִים כִּנְגַד שְׁבַעַת הַכּוֹכָבִים
בְּתָר כָּל דָּא כְּתִיב, לֹא יֵאכֹל חֶמֶץ (שמות יג) , [שו] שְׁבַעַת
יָמִים תֹּאכֹל עָלָיו מִצּוֹת לֶחֶם עֹנִי. וְכְתִיב (שמות יב)
כָּל מִחְמֶצֶת לֹא תֹאכֹלוּ וְהָנָה אַח"כ נֹאמַר 'לֹא יֵאכֹל חֶמֶץ' וּכ"כ 'עוֹד שְׁבַעַת
יָמִים תֹּאכֹל עָלָיו מִצּוֹת לֶחֶם עֹנִי', וּכ"כ עוֹד 'כָּל מִחְמֶצֶת לֹא תֹאכֹלוּ'. אָמַר רַעֲיָא
מְהִימָנָא, אִמָּאִי מָנִי דְּלֹא לְמִיכָל חֶמֶץ שְׁבַעַת יוֹמִין,
וְלְמִיכָל בְּהוֹן מִצָּה. וְאִמָּאִי לֹא יֵאכֹל, וְאִמָּאִי לֹא

אור הרשב"י

[שו] הרמ"ק גורס וכתוב שבעת ימים וגו'.

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

תֹּאכְלוּ ושאל הרעיא מהימנא למה ציוה הקב"ה שלא לאכול חמץ שבעת ימים, ולמה צריך לאכול דוקא מצה, ולמה נאמר גם לשון לא יאכל וגם לשון לא תאכלו. **אַלֹּא ז' כְּכִי לָכֵת וְאִינוֹן: שִׁצ"ם חֲנֹכ"ל. וְאִינוֹן מִסְטָרָא דְטוֹב וְרַע** אלא הוא מאחר שיש שבעה כוכבי לכת שהם שבתאי צדק מאדים חמה נוגה כוכב לבנה, והם מצד טוב ורע, כי כאשר יש שלום בעולם הם מונהגים ע"י מטטרוֹן, וכאשר אין שלום בעולם הם מונהגים ע"י הסמא"ל (רמ"ק), **נְהוֹרָא דְלִגְו מִצָּה** אמנם יש ניצוצות מהשכינה שמתפשטים בתוך שצ"ם חנכ"ל ואלו הניצוצות נקראות מצה, ועי"כ המלכות נצה ומריבה עם החיצונים ומכניעה אותם. **קְלִיפָה דְלִבְר חֲמִיץ. וְאִינוֹן חֲמִיץ דְכָר מִחֲמִצָּת נִוְקָבָא** והנה הקלי' ששולטת עליהם מבחוץ הוא נקרא חמץ, והם סוד שתי קלי', כי שולט עליהם מבחוץ גם זכר דקלי' הנקרא חמץ וגם נוק' דקלי' הנקראת מחמצת.

ניצוצות השכינה נשמרים ע"י שבעת כוכבי הלכת

מִצָּה דְלִגְו שְׁמוּרָה. וְאִינוֹן, (אסתר ב) שִׁבְע הַנְּעוּרוֹת הָרְאיוֹת לָתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ אמנם ניצוצות השכינה הנקראת מצה שבשצ"ם חנכ"ל הם שמורים מאחיות הקלי', והם נשמרים ע"י שבעת כוכבי הלכת שהם סוד 'שבע הנערות הראיות לתת לה מבית המלך'. **וְאִתְמַר עֲלֵיהוּ, (שמות יב) וְשִׁמְרֵתֶם אֶת הַמִּצּוֹת וְעֲלִיהֶם נֹאמַר וְשִׁמְרֵתֶם אֶת הַמִּצּוֹת, דְּהֵינּוּ שֶׁהֵם שׁוֹמְרִים אֶת נִיצוּצוֹת הַשְּׂכִינָה הַנִּקְרָא מִצָּה. מִצָּה אִיהִי שְׁמוּרָה לְבַעֲלָהּ, דְּאִיהוּ ו'. וְכִי אִתְעָבִיר מִצָּה וְהֵנָּה הַשְּׂכִינָה הַנִּקְרָא**

הלימוד היומי

מצה היא שמורה לבעלה ז"א שהוא סוד אות ו' בסוד שמור ו', וע"י האות ו' דז"א זו המצה

שהיא השכינה היא נעשית מצוה.

הקב"ה ציוה להעביר את זו"ן דקל"י הנקראים חמ"ץ ומחמצת מהשכינה הנקראת מצה

וּמֵאֵן דְּנִטִיר לָהּ לְגַבִּי יְהִי, דְּגִנְיִין בְּמִ"ץ מִן מִצָּה, וְאִינוּן. י"ם ה"ץ ומי ששומר את השכינה בהיותה בבריאה מאחיזת

הקל"י הן אותיות י"ה דהוי"ה, שהם גנוזים ונסתרים באותיות מ"צ דמצה, דהיינו שבחילוף הא"ת ב"ש האות י' מתחלפת באות מ' ואות ה' מתחלפת באות צ' וזוה אותיות י"ה

מתחלפות באותיות מ"צ דמצה, וסוד אות ה' דמצה היא השכינה שהיא אות ה' האחרונה

דשם הוי"ה. וּמִנִּי קֶדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבָרַךְ לָהּ שְׁבַע בְּרָכוֹת לֵיל פֶּסַח, דְּאִינוּן שְׁבַע הַנְּעֻרוֹת דִּילָהּ, שְׁצ"ם חֲנֻכָּ"ל

והקב"ה ציווה לברך את השכינה הנקראת מצה בשבעה ברכות שמברכים על המצה בליל

פסח, [ז] והם בסוד שבע נערוותיה שהם שצ"ם חנכ"ל שבהם מתלבשים ניצוצותיה. וּמִנִּי

אור הרשב"י

שיברך שבע ברכות שטעון לברך עד שלא יאכל ממנה ואלו הן כוס ראשון מברך עליו ג' ברכות יין קידוש זמן אכילת ירקות שמברך בורא פרי האדמה לאחר קידוש הרי ארבע כוס שני שמברך עליו לאחר ההגדה הרי חמישה והיא טעונה המוציא ועל אכילת מצה הרי שבע ברכות ונטילת ידים לא חשיב שאי אפשר שלא נטל ידיו באכילה וטעמו כצפחית בדבש.

[ז] ובענין זה איתא בשבלי הלקט סדר פסח סימן רח וז"ל: ומה שהשווה האוכל מצה בערב פסח לבא על ארוסתו בבית חמיו שמעתי עליו טעם וכשם שהבא על ארוסתו בבית חמיו קודם שנכנסה לחופה הקדים ביאתו לפני שבע ברכות שמברכין עד שלא תהיה ראוייה להתייחד עמו כדאמרינן כלה ללא ברכה אסורה לבעלה כנדה כן האוכל מצה בערב פסח מקדים לאכול ממנה קודם

הלימוד הלימוד

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000